

Sygn. akt VI U 1133/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 lutego 2017 roku

Sąd Okręgowy w Radomiu VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Jarosław Łuczaj

Protokolant st. sekr. sąd. Marta Gackiewicz

po rozpoznaniu w dniu 3 lutego 2017 roku w Radomiu

sprawy M. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

o umorzenie należności z tytułu składek

na skutek odwołania M. P. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. z dnia 9 lipca 2015 roku, nr (...)

oddala odwołanie.

SSO Jarosław Łuczaj

Sygn. akt VI U 1133/15

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 13 sierpnia 2015 roku M. P. odwołała się od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. z dnia 9 lipca 2015 roku, nr (...), odmawiającej jej umorzenia należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne oraz na Fundusz Pracy za okresy: od stycznia do czerwca i od listopada do grudnia 1999 roku, a także od lutego 2000 roku do grudnia 2007 roku z odsetkami i kosztami upomnienia. Decyzji tej zarzuciła jej przedwczesne wydanie, tj. przed rozpatrzeniem wniosku o umorzenie należności niepodlegających uldze, niewskazanie tych należności, wskazanie należności podlegających umorzeniu niezgodnie z innymi decyzjami w tej sprawie oraz nierozważenie przedawnienia wymienionych w decyzji zobowiązań (odwołanie – k. 3-4).

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. wniósł o jego oddalenie. Wskazano, że wnioskiem z dnia 17 września 2013 roku skarżąca wystąpiła z wnioskiem o umorzenie nieopłaconych składek na podstawie ustawy z dnia 9 listopada 2012 roku o umorzeniu należności powstałych z tytułu nieopłaconych składek przez osoby prowadzące pozarolniczą działalność. ZUS wydał decyzję z dnia 6 maja 2014 roku, określającą warunki umorzenia z tytułu składek, w której wskazał kwoty podlegające umorzeniu oraz warunki, które należało spełnić, aby skorzystać z ustawy abolicyjnej. Skarżąca nie dopełniła ich, tj. nie zostały uregulowane należności niepodlegające uldze, co spowodowało wydanie zaskarżonej decyzji, zaś w przypadku stwierdzenia na koncie wnioskodawczyni przedawnionych należności, zaskarżona decyzja zostanie uchylona i zostanie wydana nowa, określająca na nowo warunki umorzenia należności z tytułu składek (odpowiedź na odwołanie – k. 7).

W piśmie procesowym z dnia 19 stycznia 2016 roku organ rentowy wskazał m.in., że stwierdzono, iż w sprawie M. P. doszło do przedawnienia części należności, jednak nie wyraziła ona na uchylenie przedmiotowych decyzji. Gdyby wyraziła na to zgodę, wówczas ZUS odpisałby przedawnione należności i zostałyby wydana decyzja określająca na

nowo warunki umorzenia, od której strona ponownie mogłaby odwołać się do Sądu. Wskazano też, w jaki sposób zmianie uległ stan zaległości w przypadku uchylecia przedmiotowych decyzji oraz jakie kwoty niepodlegające abolicji strona musiałaby uiścić, aby na nowo skorzystać z ustawy abolicyjnej. Pozwany organ wniósł więc o zwrócenie się do M. P. o wskazanie czy wyraża zgodę na uchYLECIE przedmiotowych decyzji i odpisanie przedawnionych należności, a po umorzeniu postępowania w Sądzie – na wszczęcie w tej sprawie postępowania przed ZUS (pismo – k. 10).

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

W dniu 17 września 2013 roku, na podstawie przepisów ustawy z dnia 9 listopada 2012 roku o umorzeniu należności powstałych z tytułu nieopłaconych składek przez osoby prowadzące pozarolniczą działalność, M. P. złożyła w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. wniosek o umorzenie całości zadłużenia za okres objęty ustawą (wniosek w aktach ZUS).

Decyzją z dnia 6 maja 2014 roku, nr (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. określił, że według stanu na 17 września 2013 roku umorzeniu będą podlegały należności za okresy od stycznia do czerwca i od listopada do grudnia 1999 roku, a także od lutego 2000 roku do grudnia 2007 roku: z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne w łącznej kwocie 102.653 zł, w tym z tytułu składek – 44.676,20 zł, odsetek – 57.792 zł i kosztów upomnień – 184,80 zł, z tytułu składek na ubezpieczenie zdrowotne w łącznej kwocie 27.769,62 zł, w tym z tytułu składek – 12.689,02 zł i odsetek – 15.080,60 zł oraz z tytułu składek na Fundusz Pracy w łącznej kwocie 6.832,06 zł, w tym z tytułu składek – 3.048,96 zł i odsetek – 3.783,10 zł. Ponadto wskazano, że warunkiem umorzenia należności jest spłata należności z tytułu składek nie podlegających umorzeniu za okres od 1 stycznia 1999 roku, które należy uregulować w terminie 12 miesięcy od dnia uprawomocnienia się tej decyzji z odsetkami naliczonymi do dnia wpłaty. Odpis tej decyzji został doręczony M. P. w dniu 8 maja 2014 roku (decyzja z dowodem doręczenia w aktach ZUS).

M. P. nie uregulowała żadnych należności nie podlegających umorzeniu (zeznania wnioskodawczynie – zapis na płycie CD k. 46).

Decyzją z dnia 9 lipca 2015 roku, nr (...)/, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił M. P. umorzenia należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne oraz na Fundusz Pracy za okresy od stycznia do czerwca i od listopada do grudnia 1999 roku, a także od lutego 2000 roku do grudnia 2007 roku z odsetkami i kosztami upomnienia – określonych w decyzji z dnia 6 maja 2014 roku, z uwagi na nieuregulowanie należności nie podlegających uldze (decyzja w aktach ZUS).

Wyrokiem z dnia 19 października 2016 roku w sprawie (...) SA/Wa 169/16, Wojewódzki Sąd Administracyjny w W. uchylił zaskarżoną przez M. P. decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 29 grudnia 2015 roku oraz poprzedzającą ją decyzję z 16 października 2015 roku i umorzył postępowanie administracyjne w przedmiocie odmowy wszczęcia postępowania w sprawie umorzenia należności z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne (odpis wyroku z uzasadnieniem – k. 52-55).

Powyższy stan faktyczny był bezsporny i został ustalony w oparciu o dokumenty znajdujące się w aktach organu rentowego i zeznania wnioskodawczynie, które Sąd uznał za wiarygodne we wskazanym zakresie, bowiem znajdują odzwierciedlenie w ustaleniach pozwanego organu.

Zgodnie z art. 1 ust. 8 ustawy z dnia 9 listopada 2012 roku o umorzeniu należności powstałych z tytułu nieopłaconych składek przez osoby prowadzące pozarolniczą działalność (Dz. U. poz. 1551), zwanej ustawą abolicyjną - pozwany organ wydał decyzję z dnia 6 maja 2014 roku, określającą m.in. warunki, które M. P. winna spełnić, aby móc skorzystać z dobrodziejstwa tej ustawy. Chodziło o uregulowanie należności z tytułu składek nie podlegających umorzeniu za okres od 1 stycznia 1999 roku, które należało uregulować w terminie 12 miesięcy od dnia uprawomocnienia się tej decyzji z odsetkami naliczonymi do dnia wpłaty (art. 1 ust. 11). Skoro odpis decyzji doręczono wnioskodawczynie 8 maja 2014 roku, to z uwagi na niewniesienie odwołania od niej w terminie miesiąca, stała się prawomocna 9 czerwca 2014 roku. W tej sytuacji termin 12 miesięcy upłynął z dniem 9 czerwca 2015 roku i bezspornym było, iż M. P. nie uiściła tych należności. Co ważne, wnioskodawczynie nie zaskarżyła tej decyzji w żadnym zakresie, a

więc również co do określenia w niej wysokości należności, które miały podlegać umorzeniu. W tym kontekście zdziwienie wywołuje zarzut „wskazania należności podlegających umorzeniu niezgodnych z innymi decyzjami ZUS w tej sprawie”. Jak wynika z okoliczności sprawy, wnioskodawczyni miała tylko na myśli protokół kontroli z 24 marca 2000 roku, którego kopię złożyła do akt (k. 56-60), gdyż Sąd nie dysponował żadną inną decyzją, poza wskazanymi powyżej. Zwrócić przy tym należy uwagę na fakt, iż protokół ten nie może być podstawą wiążących ustaleń w zakresie prawidłowości kompleksowego ustalenia wysokości należności z tytułu ubezpieczeń społecznych i zdrowotnego oraz na Fundusz Pracy, gdyż nie wynika z niego czy uiszczono zostały wszystkie należności względem ZUS, a ponadto – w przeciwieństwie do decyzji z 6 maja 2014 roku i z 9 lipca 2015 roku – protokół ten dotyczy tylko 1999 roku.

Zauważyć należy, że na prawidłowość zaskarżonej decyzji nie wpływają kwestie związane z decyzjami pozwanego organu z dnia 15 listopada 2013 roku i z dnia 31 marca 2014 roku oraz odnoszącym się do nich wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. z dnia 21 stycznia 2015 roku, sygn. akt (...) SA/Wa 544/14, a także z decyzjami z 16 października i 29 grudnia 2015 roku oraz odnoszącym się do nich wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. z dnia 19 października 2016 roku, sygn. akt (...)SA/Wa 169/16. Stało się tak dlatego, że decyzje te i dotyczące ich orzeczenia sądu administracyjnego odnosiły się do wniosku M. P. o umorzenie należności z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych - finansowanych przez płatnika składek za pracowników oraz odsetek od finansowanych przez ubezpieczonych składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne. Oznacza to, że nie dotyczyły one należności objętych działaniem ustawy o umorzeniu należności powstałych z tytułu nieopłaconych składek przez osoby prowadzące pozarolniczą działalność. Istotne jednak jest to, że ostatecznie wyrokiem z dnia 19 października 2016 roku w sprawie (...) SA/Wa 169/16, Wojewódzki Sąd Administracyjny w W. uchylił zaskarżoną przez M. P. decyzję organu rentowego wraz z jego poprzedzającą decyzją i umorzył postępowanie administracyjne w przedmiocie odmowy wszczęcia postępowania w sprawie umorzenia należności z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne. Sąd ten ustalił m.in., że składki, o których umorzenie ubiegała się skarżąca, nie podlegają umorzeniu. Wynika z tego, że nadal istnieją należności nie podlegające umorzeniu na podstawie ustawy abolicyjnej.

Art. 1 ust. 10 ustawy abolicyjnej stanowi, że warunkiem umorzenia należności jest nieposiadanie na dzień wydania decyzji w tym przedmiocie, niepodlegających umorzeniu składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych oraz na Fundusz Emerytur Pomostowych, za okres od dnia 1 stycznia 1999 roku, do opłacenia których zobowiązana jest osoba prowadząca pozarolniczą działalność lub płatnik składek oraz należnych od tych składek odsetek za zwłokę, opłat prolongacyjnych, kosztów upomnienia, opłat dodatkowych, a także kosztów egzekucyjnych naliczonych przez dyrektora oddziału Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, naczelnika urzędu skarbowego lub komornika sądowego.

Z kolei z art. 1 ust. 13 pkt 2) powoływanej ustawy wynika przede wszystkim, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydaje decyzję o odmowie umorzenia należności w przypadku niespełnienia warunku, o którym mowa w ust. 10 tego artykułu.

W świetle powołanych regulacji, treść decyzji z dnia 9 lipca 2015 roku nie mogła być inna. Wpływu na nią nie mogło więc mieć znaczenia przedawnienie części objętych nią należności. Okolicznością niekwestionowaną, a wręcz przyznaną przez stronę pozwaną było to, że doszło do częściowego przedawnienia, jednak wnioskodawczyni nie wyraziła zgody na uchylenie decyzji z 6 maja 2014 roku, a w konsekwencji również decyzji zaskarżonej, celem ponownego ustalenia warunków umorzenia należności na podstawie ustawy abolicyjnej. Tym niemniej, po uprawomocnieniu się decyzji z 9 lipca 2015 roku, okoliczność przedawnienia części należności będzie musiała być uwzględniona przez organ rentowy.

Na zakończenie odnieść się należy do podniesionego w odwołaniu zarzutu niewskazania należności niepodlegających umorzeniu. W ocenie Sądu zarzut ten jest bezzasadny, bowiem z żadnego z przepisów ustawy abolicyjnej nie wynika obowiązek organu rentowego wskazania w decyzji określających warunki umorzenia należności wysokości należności, które nie będą podlegały umorzeniu. Ponadto z akt pozwanego organu nie wynika, aby sama wnioskodawczyni czyniła jakiegokolwiek starania zmierzające do ustalenia wysokości należności niepodlegających abolicji.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kpc, Sąd oddalił odwołanie, o czym orzeczono w sentencji.

SSO Jarosław Łuczaj